

הספר

כדי להתקרב אל הראש שלי עם מספרים או תער, צריך להשתתף בתכנית הריאליטי הפרטית שלי "בחר לך ספר"

מצטער, אמר לי הספר, אני לא מגלח רק מספר. זה בסדר אמרתי, אני מתגלח תמיד בבית אבל הפעם זה מקרה מיוחד, זקן של אבל וכלי הגילוח בבית לא מספיקים. לא חשובה הסיבה, ענה לי, אצלי זה עקרוני. אני לא מגלח, רק מספר

...

כבר מרחוק הבחנתי כי דבר מה אינו כתמול שלשום. התקרבותי בזהירות. הדלת הייתה סגורה ועל הדלת היה מודבק דף נייר וכליו כתוב דבר מה. ליבי דפק כמו משוגע וחיכיתי לגרוע ביותר

לספר. הרגשתי כאילו שפכו עליי דלי של מים קרים. צעדתי מבולבל ברחובות העיר מחפש מטרה. ואז ראיתי אותה, מספרה מוצנעת בפינה צדדית. נכנסתי פנימה. המספרה הייתה ריקה ועל אחד מהכסאות ישב אדם מבוגר ועיין בעיתון "לאשה". שלום, אמרתי, אתה גם מגלח? בוודאי, השיב הספר, עם תער.

לח תמיד בבית אבל הפעם זה מקרה מיוחד, זקן של אבל וכלי הגילוח בבית לא מספיקים. פה צריך תער, הוספתי. לא חשובה הסיבה, ענה לי, אצלי זה עקרוני. אני לא מגלח, רק מספר. ניסיתי עוד שכנוע. למה אתה מצפה, שאלתי, שאסתפר כאן ואתגלח במקום אחר? כן, ענה והושיב לקוח אחר על הכסא, עטף אותו בחלוק לבן והחל

אני זוכר את היום ההוא כמו אתמול. כהרגלי נסעתי לנה"ר. בתום סיבוב של סידורים מיותרים צעדתי נמרצות לכיוון המספרה. כבר מרחוק הבחנתי כי דבר מה אינו כתמול שלשום. התקרבותי בזהירות. הדלת הייתה סגורה ועל הדלת היה מודבק דף נייר ועליו כתוב דבר מה. ליבי דפק כמו משוגע וחיכיתי לגרוע ביותר. התקרבותי עד מטווחי קריאה. על המודעה היה כתוב בכתב יד: "יצאתי לפנסיה". עולמי חשך עלי. כעסתי מאוד על יוסף. כיצד העז לנטוש אותי אחרי 10 שנים בלבד, וזאת ללא התרעה מוקדמת? מה אעשה כעת? אצל מי אפקיד את מיטב תלתליי?

החודשים הבאים עברו עליי בתכנון וביצוע כמו מבצע צבאי. הייתי נחוש לא לחזור על טעויות העבר. בניתי פרוי פיל נדרש לספר חדש, ורשמתי את התכונות הנדרשות:

1. בעל מקצוע, כזה שמבין מיד מה מתאים לי.
2. צעיר, כזה שילווה אותי עד השערה האחרונה שלי.
3. המספרה קרובה למקום מגורי. ריי.
4. בן שיחה מעניין ובעל תנודות יריים עדינות (לשמור על האוזניים).
5. ליד המספרה יש בית קפה, שם אפשר להמתין לפני או להירגע אחרי.

כאשר הגעתי אליו תלתליי כבר צמחו פרא. המספרה שלו הייתה במרכז העיר מעלות, קרוב לכפר ורדים, ולידו שני בתי קפה. התיישבתי על הכסא ואמרתי: קצר בבקשה. אלון הניח בתנועה עדינה סינר בד לבן מתחת לצווארי. תנועות הידיים שלו, שהחזיקו מספרים ומסרק, היו כמעט בלתי מורגשות. השקט ריחף באוויר. סיימנו, אמר לאחר כעשר דקות.

ליבי דפק בחוזקה. הרכבתי את משקפיי והבטתי במראה. הייכתי והחלטתי. אלון עובר לשלב הבא בתכנית הריאליטי הפרטית שלי "בחר לך ספר". ספרתי את הימים עד לפעם הבאה. לאחר חודש ימים מיהרתי שוב למספרה. אלון כבר זיהה אותי ובירך אותי לשלום. התיישבתי על הכסא, סינר מתחת לצווארי, אלון עומד מניף בעדינות את כלי עבודתו. התחלנו לשוחח על גמרא, קבלה, פילוסופיה, אב"ד לוצייה. המילים עברו אחת ליד השנייה, לא כל כך נפגשו, אבל הייתה שיחה. סיכמנו לא לה" סכים אבל להמשיך ולהחליף דעות בפעם הבאה.

חזרתי הביתה ועברתי שוב על רשימת התכונות. בעל מקצוע - כן, צעיר - כן, מספרה קרובה גם כן, ובית קפה ליד המספרה - אפילו שניים.

הכל נראה מושלם מידי. הרגשתי כאילו משהו חסר ולא ידעתי מה. המשכתי ללכת לא לון מידי חודש אבל לא הייתי שקט.

לפני כחודשים היה אבל במ"שפחתי. במשך חודש ימים לא הסתפרתי ולא התגלחתי. בתום חודש האבלות התלבטתי האם להוריד את הזקן לבר או ללכת לבעל מקצוע. זכרתי מה שקרה בפעם הקודמת, לפני כ-20 שנה. ידעתי שהחלטתה יכ"ל להרוס את כל מה שנבנה. מהסס התיישבתי ליד השולחן וטלפנתי. הוא ענה מיד. זה אני אמרתי, טוביה מכפר ורדים. מה נשמע, אחי, ענה לי אלון, שמח לשמוע את קולי. רציתי לשאול אותך אמרתי, אני קם מחו"דש של אבל בו לא התגלחתי. האם תוכל גם לגלח את זקני? בוודאי, ענה אלון ללא היסוס והוסיף: ואפילו עם תער. מצאתי ספר לחיים.

הכותב חבר בתנועת כפר ורדים ירוק. לתגובות: tuviae@netvision.net.il